

ایران

• **صاحب امتیاز:**
خبرگزاری جمهوری اسلامی

• **مدیر مسئول:**
صادق حسین جابری انصاری

• **سردبیر:**
هادی خسروشاهین

• **مدیرعامل مؤسسه فرهنگی مطبوعاتی ایران:** علی متقیان
• **تلفن:** ۸۸۷۶۱۷۲۰ نمابر: ۸۸۷۶۱۲۵۴ ارتباط مردمی: ۸۸۷۶۹۰۷۵
• **پيامک:** ۳۰۰۰۴۵۱۲۱۳ روابط عمومی: نشانی: تهران خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸
• **صندوق پستی:** ۱۵۸۷۵-۵۳۸۸ **امور مشترکین:** ۸۸۷۴۸۸۰۰
• **توزیع:** نشر گستر امروز • **چاپ:** چاپخانه‌های همشهری
• **سازمان آگهی‌های روزنامه ایران:** دارنده گواهینامه ایزو ۹۰۰۱ از شرکت NISCERT
• **پذیرش سازمان آگهی‌ها:** ۱۸۷۷
• **انتشارات مؤسسه فرهنگی-مطبوعاتی ایران:** ۸۸۵۰۴۱۱۳

• **امام سجاده:**
سخن‌روز

فرزندم! بیرهیز از ستم برکسی که باوری جز خدا ندارد.

اصول کافی، ج ۲، ص ۳۳۱.

«دورهمی زن‌های دیکتاتورها» به میزبانی بهاره رهنما

نمایش «دورهمی زن‌های دیکتاتورها» به نویسندگی تهیه‌کنندگی و کارگردانی بهاره رهنما، از دهم اردیبهشت در سالن حافظ روی صحنه می‌رود. بهاره رهنما که پیش‌تر با آثار تک‌نفره و نمایش‌هایی چون «یاقوت»، «چشم‌هایی که مال نوست» و... حضور فعالی در صحنه تئاتر داشته، این بار با نمایش زن‌محور به دنیا نمایش بازمی‌گردد. این نمایش یک تریلوزی زنانه است که با حضور جمعی از بازیگران زن، به روایت زندگی و تجربه‌های همسران و زنان نزدیک به دیکتاتورهای جهان می‌پردازد. / **مهر**

روایت «کی بود کی نبود» با صدای ثریا قاسمی

کتاب صوتی و موزیکال «کی بود کی نبود» با صدای ثریا قاسمی و تئیک‌نوازی پژمان حدادی رونمایی می‌شود. آیین رونمایی از این کتاب صوتی و موزیکال اثری از الهام افراز با آهنگسازی حمیدرضا آفریده، روز جمعه ۵ اردیبهشت ۱۴۰۴ از ساعت ۱۶ تا ۱۸ در فرهنگسرای ارسباران برگزار می‌شود. «کی بود کی نبود» کتابی است به زبان کودکان، اما با مفاهیمی ژرف و تأثیرگذار برای مخاطب بزرگسال. این اثر با نگاهی شاعرانه و معناگر، مخاطب را به سفری درونی دعوت می‌کند. / **ایرنا**

خداحافظی بهرام افشاری با ۶ میلیون تماشاگر

اکران فیلم‌سینمایی «هفتاد سی» ساعت ۱۲ یکشنبه ۳۱ فروردین ماه به پایان رسید. این فیلم که اکرانش از هفتم آذر سال قبل آغاز شده بعد از ۱۴۵ روز توانسته به مرز فروش ۳۶۰ میلیارد تومان برسد. فیلم بهرام افشاری از حیث فروش، در رتبه اول قرار دارد اما از حیث مخاطب فیلم‌های «عقاب‌ها»، «فسیل»، «هتل»، «گانی مانگا»، «افعی» و «گلاره قرمزی» را بالای سر خود دارد با حدود ۶ میلیون تماشاگر در رتبه هفتم پر مخاطب‌ها قرار گرفته است.

/ **روزنامه اینترنتی سینما**

نقل قول

غبار فراموشی بر ادبیات پندآموز سعدی نمی‌نشیند

ادبیات پندآموز سعدی مبنای بسیاری از اندرزنامه‌هاست که امروزه اسامشان هم فراموش شده ولی «گلستان» سعدی همچنان هست، «بوستان» سعدی همچنان هست و همچنان هم خواهد بود. اما چرا «گلستان» و «بوستان» ماندگار هستند؟ در کتاب «سعدی» توضیح داده‌ام و امیدوارم همان مقدار بتواند کمک کند. سعدی با گذشت چند سده، تازگی خود را حفظ کرده است، اگر حفظ نکرده بود، کسی سراغش نمی‌رفت. چرا آن اندرزنامه‌ها و پندنامه‌ها که تعدادشان هم خیلی زیاد است و مفصل‌تر هم هستند مثل «قابوس‌نامه» مطرح نیستند؟ پس چیز ماندگاری در آثار سعدی هست که خود او هم متوجه بوده که در دیپاچه «گلستان» آورده است: «کتاب گلستان توانم تصنیف کردن که باد خزان را بر ورق او دست تپاول نیابد و گردش زمان غیش ربیعش را به طلیش خریف مبدل نکند».

پیش‌ش از گفته‌های ضیاء موحّد استاد فلسفه و سعدی‌شناس در مصاحبه با ایسنا

نگار: کتاب، خانه روشن بیداری است نه لالایی خواب

طراح: حمید صوفی

یادداشت

سعید اسلام‌زاده

روزنامه‌نگار و منتقد هنری

از موسیقی تاسیروسیاحت

بسیست‌وچند سال پیش، یک اجرای شگفت‌انگیز از دو گروه روی سن یک تالار دیدم. در همین تهران. بهار هم بود از فصل. اجرایی همزمان و بداهه. یکی گروه جزفرانسوی و دیگری هم گروه موسیقی بوشهری. که هر کدام به نوبت قطعاتی را اجرا می‌کردند. وقتی نوازنده دمام که جلو سن بود، شروع به نواختن کرد، نوازنده فرانسوی پرگاشن که در گوشه سن ایستاده بود، مبهوت دمام‌نواز بوشهری شد که با آن چوب و پوست چه غوغایی کرده بود در دل تماشاگران. فرانسوی مبهوت تاب نیاورد و با ریتیم دمام یکی شد و نواخت. این هم‌نوازی پرگاشن و دمام برای من نمادی از گفت‌وگوی موسیقایی دو فرهنگ به ظاهر بیگانه از هم است.

موسیقی اقوام ایرانی در اقلیم‌های متنوع این جغرافیا، چنان در زندگی روزمره و آیین‌هایشان جاریست که نمی‌توانی موسیقی را از آن جدا کنی و متنوع از فرهنگ بومی بیری جای دیگر. یعنی وقتی می‌خواهی از بیت‌خوانی کردها بگویی لاجرم باید ریشه‌های اساطیری آن را فرهنگ کردی تا عمق شناخته باشی. این است که بدون شناخت فرهنگ منحصر‌به‌فرد سواحل خلیج فارس که از چاپهار تابادان گسترده است و مجموعه‌ای بزرگ از فرهنگ‌ها و هنرهای مستقل و قائم به ذات‌اند، موسیقی اش را هم نمی‌شناسی. از سوگ‌سرودهای موسیقایی تا شادایانه‌ها. با یزله و خیام‌خوانی است که می‌توانی موسیقی جنوب و بوشهر را با فرهنگ غنی کهن آن یکی بدانی. موسیقی، درست مثل خون در رگ‌بومی و کوچه‌های بوشهر جاریست و این موسیقی صرفاً خواندن و نواختن نیست، روح نوازی هنری در بطن فرهنگی است که با موسیقی خود توانسته دلبری‌ها، عاشق شدن‌ها و اصالت‌ها را در صدای تن‌آنان و دمام یا با حزن تمام و یا با بهجت تام به گوش برساند. موسیقی بوشهری جدای از کوچه پس‌کوچه‌هایش، جدای از شعر ظهور منوچهر آتش نیست. «عبدوی جط دوباره می‌آید/ با سینه‌اش هنوز مدال عقیق زخم/ ز تپه‌های آتشوی گزندان می‌آید» این است که حتی غیر بوشهری‌ها هم موسیقی بوشهر را با همین فرهنگ دوست دارند. چراکه هیچ‌کس نمی‌تواند این موسیقی را از این فرهنگ و نام‌هایش جدا کند.

همین فرهنگ و اقلیم که در تابستان‌ها، در شرجی‌های نفس‌گیر و گرمای تب‌دارش، در حاشیه‌های گنگ و خاموشش، سکوت می‌پرواند، ظرفیت‌های شگفتی برای جلب و جذب سیاحان و مسافران ایرانی و خارجی دارد. موسیقی هم مثل بسیاری از جاذبه‌های گردشگری دنیای امروز، که نوازندگانش از قید و بند سالن و تالار و بلیت آنلاین رها شده‌اند و در گوشه محله‌ای و یا در کنار بنای تاریخی، بساط موسیقی را پهن کرده‌اند و برای دل مردم می‌خوانند و می‌نوازند تا به میهمانانشان دمی صدای ناب برسد. همین موسیقی به تنهایی جاذب است. مثل کهریا آدم‌ها را می‌کشاند به بندری که در حاشیه خلیج بزرگ فارس، خوش‌نشسته است رو به آینده، اما با پشتوانه‌ای سترگ از تاریخ. مثل یک فستیوال چون «کوچه» که نه پول و بودجه‌ای می‌گیرد و نه قرار است به فکر درآمدزایی باشد و فقط می‌خواهد ایل‌وینار موسیقی را از چهارگوشه کشور دور هم جمع کند که زانو به زانو بنشینند و بنوازند و فرهنگ موسیقایی اقلیم خودشان را بندر بوشهر، در نمایی درشت، نسیم خلیج فارس به گوش ما برسانند که مسافرم و سیاح کوچه پس‌کوچه‌های تاریخ بوشهر. یعنی تاریخ مملکت‌مان از چندصد سال پیش به این طرف. اصلاً تو بگو از دو هزار و چندصد سال پیش. وقتی که سیراف مهد تمدن بود و صدای شلالت چوب کشتی‌های هخامنشی برآب‌های خلیج فارس هنوز در فضا پیچیده است. فراموش نکنیم که موسیقی بوشهر در همنشین با گردشگری شهر، یعنی یک اتفاق بزرگ فرهنگی.

با پیگیری‌های جدی مسئولان دولتی؛ «فستیوال کوچه» در بوشهر برگزار می‌شود

چراغ «کوچه» خاموش نشد

داستان شکل‌گیری فستیوال «کوچه» با گوش بوشهری «کیچه» به سال ۱۳۹۶ بر می‌گردد. یک جشنواره یا روایت موسیقی بومی محلی که هر ساله در بافت تاریخی بوشهر و با هدف شناخت و ترویج موسیقی جنوب همواره با نقاط مختلف ایران برگزار می‌شود و در کنار آن معرف آیین‌های بوشهری، غذاهای سنتی و صنایع دستی این منطقه است. در واقع ۱۸ اسفند ماه به نام «روز بوشهر» نامگذاری شده، بهانه‌ای شد تا آواها و نواهای بومی ایران که ریشه در فرهنگ و هنر کهن ایران زمین دارند، در یک فستیوال خودمانی و خودجوش اجرا شوند. فستیوالی غیرفرمایشی که توسط گروه لیان و محسن شریفیان پایه‌گذاری شد آن هم بدون هیچ گونه حمایت مادی دولتی. به گفته ادریس عبیدی پور، یکی از پایه‌گذاران این فستیوال، «پیام برگزاری جشنواره موسیقی «کوچه فستیوال» در کنار هم بودن و سازها را به نام مردم کوک کردن و با هم و برای هم نواختن است؛ موضوع مهمی که همواره از دست اندرکاران جشنواره‌های داخلی درخواست می‌شود».

گزارش

نداسیجانی

روزنامه‌نگار

در دور اول این فستیوال که از ۱۹ تا ۲۵ اسفند ماه برگزار شد، گروه‌های «داماهی» ازهرمزگان، «سرنّا» از لرستان، «کماگان» ازخوزستان، «میشو» از آذربایجان، «شوروم» ازگیلان، «زوانا» از کردستان و «لیان» از بوشهر شرکت داشتند و در دوره دوم آن (۲۰ تا ۲۶ اسفند ماه ۱۳۹۷)، گروه‌های موسیقی «هیرون» ازبوشهر، «شبدبیز» ازبوشهر، موسیقی افغانستانی، «نغمه‌سازان» ازخراسان شمالی، «داماهی» ازهرمزگان، «سرنّا» از لرستان، «کماگان» ازخوزستان، گروه موسیقی وحید اسداللهی ازآذربایجان و موسیقی عرب اجرای برنامه داشتند و در دور دیگر نیز این نگاه ادامه داشت و همچنان از استقبال خوبی برخوردار بود. یک رنگین کمان موسیقایی در پیش از ۲۰۰۰ سال قبل از میلاد برمی‌گردد و روایتگر موسیقی‌هایی چون شروره خوانی، خیام خوانی، شاهنامه خوانی، نوحه خوانی و... وپویزه لالایی‌هایی است که با صدای بانوان این سرزمین پیوند خورده است. نغمه‌هایی که درزندگی مردمان بوشهرجریان دارند و در کوچه به کوچه این شهرشنیدنی است تا آنجا که امروز، فستیوال کوچه فراتر از یک پالیوت فرهنگی و هنری است و مورد توجه گردشگران داخلی و خارجی هم قرار گرفته است. آنچنان که هر زمان تاریخ برگزاری آن اعلام می‌شود، دیگر تنها مردمان بوشهر مهمان و میزبان این موسیقی نیستند و از اقصی نقاط کشور و حتی خارج از ایران، مشتاقانه

وزارتخانه به پیگیری این موضوع پرداختند تا مانع از لغو این رویداد هنری شوند و این اطمینان را داده‌اند که فستیوال کوچه مجوز دارد و برگزار خواهد شد. طبق صحبت‌های نیکم‌ام حسینی‌پور، رئیس مرکز روابط عمومی و اطلاع‌رسانی این وزارتخانه «جلساتی برای هماهنگی مسیر خوبی در فستیوال سطح ملی و استان بوشهر برای برگزاری هر چه بهتر فستیوال کوچه برگزار شد. خوشبختانه مسیر خوبی در پیش گرفته شده است و با همراهی اهالی موسیقی، مدیران استان بوشهر و همه مردم، فستیوال کوچه برگزار می‌شود».

محمد حسینی زندیوان، سرپرست اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی استان بوشهر هم در گفت‌وگو با «ایران» بیان کرد: مجوز فستیوال کوچه صادر شده است و طبق صحبت با برگزار کنندگان این فستیوال و درخواستی که داشتند قرار است این برنامه در سالن لیان بوشهر برگزار شود و اجرایی در بافت تاریخی نخواهد داشت.

آذری چه‌رمی: کسانی که بوشهر را می‌شناسند، خوب می‌دانند که «فستیوال کوچه» چگونه جان تازه‌ای به فرهنگ و اقتصاد این شهربخشیده است. توفیق این رویداد، شاید مصداقی از «مَتاعِ لَبَّخِر» باشد؛ یادداشتن از نیکی، از زیستن، از امید. بوشهر، نگین درخشان دامن ایران است؛ و هر چه این نگین درخشان‌تر باشد، جلوه ایران زیباتر

واکنش مسئولان دولتی به فستیوال کوچه
فاطمه مهاجرانی، سخنگوی دولت درصحنه مجازی‌اش اعلام کرده: «دولت پیگیر فستیوال کوچه است.» او در شبکه اجتماعی ایکس نوشت: «احترام به شادی‌های جمعی، بخشی از نگاه دولت به زیست فرهنگی جامعه است. از استاندار محترم بوشهر برای پیگیری موضوع فستیوال کوچه قدرانی می‌کنیم. با احترام به همه دیدگاه‌ها، فستیوال‌های دولتی در چهارچوب قانون و با آگاهی از مسئولیت خود در حفظ ارزش‌ها و نیز توجه به نشاط اجتماعی، تمام تلاش خود را برای حل مسأله به‌کار گرفته‌اند و امید دارم موضوع به‌زودی به نتیجه مطلوب مردم برسد.»
علی ربیعی، «دستیار رئیس جمهور» به لغو جشنواره کوچه در بوشهر واکنش نشان داد و در صفحه مجازی‌اش نوشت: «به نظرم کمترین اهتمام و حتی دانش لازم را برای احیای گزاری معطوف به شادی داریم. می‌شد و می‌شود برنامه برخاسته از متن جامعه مثل «فستیوال کوچه» را مدیریت و سامان داد. دو قطبی‌سازی، اقتت این‌گونه موارد است. باید برای داشتن جامعه‌ای شاد و بدون تنش، رویه‌های درست را به کار گرفت.» محمد‌جواد آذری چه‌رمی نیز در کانال تلگرامی خود در واکنش به این خبر نوشت: «کسانی که بوشهر را می‌شناسند، خوب می‌دانند که «فستیوال کوچه» چگونه جان تازه‌ای به فرهنگ و اقتصاد این شهربخشیده است. توفیق این رویداد، شاید مصداقی از «مَتاعِ لَبَّخِر» باشد؛ بازداشتن از نیکی، از زیستن، از امید. بوشهر، نگین درخشان دامن ایران است؛ و هر چه این نگین درخشان‌تر باشد، جلوه ایران زیباتر»

چند تکه آینه در شیراز

برای دومین بار نمایشگاهی گروهی با عنوان «چند تکه آینه» از آثار تجسمی بیش از بیست سینماگر و این‌بار بعد از خانه هنرمندان، در «شیراز» و به میزبانی «گالری سروناز» برگزار می‌شود. «مهتا محدث» کیورینور این نمایشگاه می‌گوید: «همه سینماگرانی که آثارشان در این نمایشگاه عرضه می‌شود از هنرمندان نام‌آشنا و معتبر هستند که مرور آثارشان در کنار هم معنا و جلوه‌ای تازه از وجهی دیگر از سینمای ایران دارد.» پوستر این نمایشگاه توسط برجسته‌ترین طراحان گرافیست تاریخ سینمای ایران آقای «ابراهیم حقیقی» طراحی شده است.

این نمایشگاه روز پنجم اردیبهشت ماه و با حضور سینماگران در گالری سروناز افتتاح می‌شود و تا دهم اردیبهشت ادامه دارد. نمایشگاه گروهی آثار تجسمی سینماگران با عنوان «چند تکه آینه» پس از برگزاری در خانه هنرمندان تهران، ۵ اردیبهشت ماه در شهر شیراز در معرض دید عموم قرار خواهد گرفت.

ملاقات خیالی «باخ» و «فروغ»

اگر به موسیقی کلاسیک باخ و همچنین شعرهای فروغ علاقه‌مندید پیشنهاد می‌کنیم در یک تئاتر با محور ملاقات خیالی باخ و فروغ را ببینید. نمایش «باخ» به نویسندگی و کارگردانی بهزاد عبیدی تهیه‌کنندگی علی شاهانی بعد از اجراء در تماشاخانه هیلج و کشور تاجیکستان در عمارت نوفل لوشاتو روی صحنه می‌رود.

دور جدید اجراهای نمایش «باخ» به کارگردانی بهزاد عبیدی ۹ اردیبهشت ساعت ۱۹:۳۰، در عمارت نوفل لوشاتو روی صحنه می‌رود. نمایش «باخ» اولین کارگردانی بهزاد عبیدی می‌آید. این نمایش داستان تماشاخانه‌ای را روایت می‌کند که در آن فروغ و باخ یکدیگر را ملاقات می‌کنند و واقعیت و رویا به یکدیگر پیوند رازهایی بر ملا می‌شود. رضا جهانی، بهزاد داوری، بهزاد عبیدی، حسین میرزاییان و بهزاد نادری بازیگرانی هستند که در این اثر نمایشی به ایفای نقش می‌پردازند.

